

EN LÄCKA I ORGANISATIONEN

Jacob Sundberg

En läcka i organisationen
© Jacob Sundberg, 2018
Omslag: Simon Aceby

Detta är en novell som ursprungligen var tänkt för novellsamlingen "Vi hör av oss" av Jacob Sundberg, men som inte kvalade in i den slutgiltiga samlingen. [>>Mer information om Vi hör av oss](#)

Jag hoppas att säkerhetsvakterna var vänliga mot dig?»

Mannen i kostym synade Erik från sin plats vid den motsatta kortändan av det långa bordet. Avståndet mellan dem var säkert fyra meter.

Erik nickade. »Jadå.«

Mannen log, och vickade sig tillrätta i den läderklädda snurrstolen.

»Du förstår, vi kan inte vara nog försiktiga, speciellt i dessa tider.« Hans ögon smalnade och han dämpade rösten. »Fienden finns överallt.«

Erik hade letts in i rummet med en bindel för ögonen som han hade haft på sig ända sedan bilen hämtade honom utanför lägenheten. Hela situationen kändes onaturlig, ändå var stolthet den känsla som framförallt fyllde honom. Han hade lyckats ta sig ända hit, äntligen, ett bevis på att han verkligen var en man av rätt kaliber.

»Vet du varför du är här?» frågade mannen. Han var överviktig, fet rent av, men det gav honom snarast ett slags pondus.

»Jag tror det«, svarade Erik.

På väggarna hängde porträtt på framgångsrika män från olika länder i olika tider. Erik kände igen ett par av

dem, den ene vetenskapsman och den andre affärsman.

»Du ler«, sade mannen. »Nej, sluta inte. Det är fullt naturligt. Du ska känna dig stolt. Cigarr?«

Erik avböjde, mannen tog upp en cigarr till sig själv och stängde locket till humidoren. Han tog fram en silvrig tändare och rullade omsorgsfullt cigarren ovanför lågan för att få till en jämn glöd innan han drog de första blossen.

»Som du vet är detta inte ett jobb man söker. Könsmaktsordningen väljer själva ut vilka vi vill ska vara våra ambassadörer.«

Erik nickade. Detta var ett stort ögonblick för honom. Så det är alltså sant, tänkte han, det jag alltid hoppats på. De finns, de ser mig, de gillar mig.

»Vi har studerat dig noga.« Mannen drog till sig en mapp och öppnade den. Han lät cigarren ligga och glöda på kanten av askfatet medan han lutade sig tillbaka med mappen i händerna. Doften av cigarr, doften av karl, fyllde rummet. Knapparna i mannens tweedväst kämpade för att hålla den svällande buken på plats under den halvöppna kavajen. Han bläddrade bland papren, tittade upp.

»Inte så mycket som en sittkissning ens. Du är fläckfri.« Han skakade nöjt på huvudet. »Vi behöver en sådan som dig.«

Orden överväldigade Erik. Han kände hur tårarna var

nära att bryta fram. Hans bröstorg öppnades och han kände en hisnande samhörighet med universum och livet självt. Tacksamhet fyllde honom.

»Hårt arbete väntar, Erik. Hårt arbete väntar.«

Det kändes som en smekning över hela kroppen när mannen uttalade hans namn. Han rös.

»Vi är en mycket gammal organisation och våra anor är djupt rotade i historien. Vi har hela tiden gått framåt, ökat vår omsättning varje år så långt bakåt som dokumentationen sträcker sig. Vi har alltid funnit det bäst att arbeta i det tysta, utan att göra för mycket väsen av oss. Det ligger i affärsidén, förstår du. Jag hoppas att du har förståelse för våra säkerhetsåtgärder?«

»Självklart«, sade Erik.

»Det har gått mycket, mycket bra för oss. Se dig omkring. Det går ingen nöd på oss.«
Marmorgolv, ljuskronor i guld, statyetter, byster. Erik var överväldigad.

»Men vi kan inte slå oss till ro. Vi arbetar som sagt bäst när ingen vet att vi finns. Det har varit en hederskodex genom hela vår historia. Man talar inte om ...«, nu viskade han, »Könsmaktsordningen.«

Han tog upp sin cigarr, betraktade den, tog ett bloss.

»Jag ska vara tydlig. Vi har att göra med en läcka i organisationen. Det kan handla om flera, men vi är tämligen övertygade om att läckan finns här, på vår

filial. Obekväma frågor har börjat ställas. Man talar om oss i media. På universiteten finns folk som enkom arbetar med att försöka avslöja oss. Fram tills nu har vi bemött det hela med tystnad, men jag är osäker på hur länge det kommer att hålla.«

Han ställde sig upp, stolen rullade bakåt och krockade med väggen. »Det värsta är«, sade han och tog ett djupt andetag, »det värsta är att de har avslöjat våra metoder. Och de angriper oss på alla fronter.«

Han började vanka av och an, med armarna bakom ryggen. Han gick fram till ett fönster, sprätte upp en öppning i persiennen mellan pekfingret och långfingret, kikade ut, lät glipan åter stängas. Skosulorna flämtade och pep under tyngden av hans massiva kropp, nackhåren var fuktiga av svett.

»Allt vi har byggt upp riskerar att falla på grund av detta. Vi har kontrollerat näringslivet, universitetsvärlden, idrottsvärlden, konsten, litteraturen, allt. Vi är normen.«

Han vände sig om mot Erik.

»Och normen ska vi förbli!«

Han såg sammanbiten ut, och Erik tyckte sig skönja en helig vrede i hans ögon.

»Så vad är det ni förväntar er av mig?« sade han, tagen av stundens allvar.

Mannen nickade nöjt, satte sig igen, denna gång på

långsidan av bordet, bara ett par stolar från Erik, och studerade honom. Erik blev tvungen att titta bort efter några outhärdliga sekunder. Mannen hade en blick som kunde stoppa ett tåg, tänkte han.

»Låt mig måla upp situationen vi befinner oss i«, sade mannen. »Vår dominans är odiskutabel. Den första människan på månen – en man. Leonardo da Vinci – man. Och så han, den där kocken på tv ...«

»Jamie Oliver?«

»Just det. Också man. Kan du ens nämna en enda kvinna som har lyckats?«

Erik tänkte efter. »Thatcher.«

Mannen nickade motvilligt.

»Anja Pärson. Beyoncé. Jill Johnson«, fortsatte Erik.

»Jaja, det ska vara de fyra då. Men annars finns det inte en tillstymmelse till kvinnor i offentligheten.« Han viftade avfärdande med handen.

»Alice Bah. Selma Lagerlöf.«

»Sex kvinnor på drygt sju miljarder människor. Ja, du ser ju själv.«

»Ja. Jo.«

»Vi män – vi vita, heterosexuella män åtminstone – vi går aldrig in i väggen, vi blir aldrig motarbetade i arbetslivet, behöver aldrig uppleva konkurrens, vi är inte stressade, vi blir inte ifrågasatta för vad vi gör. Vi hamnar inte i ekonomisk knipa eller i missbruk, vi blir

inte hemlösa, för vi har Bröder som håller oss om ryggen.«

Erik nickade.

»Har du någonsin blivit kritiserad, till exempel?«

»Nej.«

»Fått gliringar?«

»Nej.«

»Känt dig förorättad?«

»Nej.«

»Har du någon gång överhuvudtaget upplevt en motgång?«

Erik log. »Nej.«

Mannen lutade sig tillbaka och skrockade för sig själv. »Ja, fy fan. Whisky?«

Erik skakade på huvudet. Mannen hällde upp ett glas till sig själv. Blev allvarlig, suckade.

»Men Fienden rör på sig. På område efter område börjar de ta sig in för att riva ner det vi har byggt upp. De vill ha ... «, han smuttade på whiskyn, »... jämställdhet.«

Erik kände sig illamående. Jämställdhet. Han hade naturligtvis hört ordet förut, men aldrig hade det levererats med en sådan tyngd, aldrig tidigare hade han insett allvaret i Fiendens strategier. Jämställdhet. Fler kvinnor skulle in i styrelser, män skulle tvingas utstå att vara hemma med sina barn, de skulle behöva

tvätta, diska ... kvinnor skulle ta över jobb i industrin, de skulle ta sig an takläggning och sotning, allsköns prestigejobb som varit männens domän. Och det hade redan börjat.

»De vill dela lika, förstår du. Kvinnor vill vara ute i arbetslivet nu. I gruvorna, på fälten, på kontoren. Gräva diken. Vara ute och roa sig, som vi.«

Erik kände sig illa till mods. Läget var verkligen allvarligt. »Vad kan vi göra åt saken?« sade han.

Mannen suckade uppgivet. »Mycket görs redan. Men ingenting tycks vara tillräckligt.«

»Vad? Vad görs?« Erik kände sig desperat. Cigarrstumpens glöd dog långsamt ut i askfatet, doften från den surnade.

»Vi måste trappa upp våra insatser. För det första, den globala uppvärmningen. Vi har satt som mål att höja temperaturen med fem grader de närmaste femtio åren. Det innebär att minst hälften av jordens nuvarande landyta kommer att täckas av vatten.«

Erik skruvad på sig. »Jag förstår inte.«

»Vi ska skapa större industrier. Resa mer. Äta mer biffstek.«

»Jag gillar biffstek«, sade Erik.

»Jag med!« sade mannen.

De log mot varandra. Han älskar mig, tänkte Erik, han älskar mig verkligen. I sin godhet nedlåter han sig

till min nivå. En simpel arbetarpojke som jag, vilken lycka!

»Men vad har global uppvärmning med kriget att göra?«

»Åh«, sade mannen, »det har mycket med det att göra.«

»Jaså?«

»Ja.«

»Men vad ...?«

Erik avbröt sig när mannen ställde sig upp igen. Han gick fram till ena hörnet av rummet där det stod en stor jordglob som också var ett barskåp. Han snurrade långsamt på globen, smekte den.

»Du ska inte tro att vi sysslar med välgörenhet, vännen.« Tonen var plötsligt kall, en distans hade på ett ögonblick uppstått mellan dem, och Erik kände att han snabbt ville blidka mannen.

»Givetvis inte. Givetvis.« Han svalde tungt.

»Dåsa«, sade mannen.

Erik skruvade på sig. Han måste ändå få veta.

»Varför är det bra med global uppvärmning?«

Mannen ignorerade Erik, och ställde istället en fråga.

»Vet du vad ryssarna gjorde när Napoleon invaderade dem?«

»Nej.«

Mannen skakade på huvudet. »Grabben, grabben,

grabben. Sov du på lektionerna?»

Erik rodnade. »Jag var bättre på matte.«

Mannen skakade återigen på huvudet. De var båda tysta en stund, en längre stund än vad som kunde betraktas som bekvämt. Mannen såg dock helt tillfreds ut.

»Så global uppvärmning är det ena«, fortsatte han.
»Det andra är språket.«

»Språket?»

»Språket«, upprepade mannen. »Mantra. Man-nagryn. Mangold. Manick. Till och med i ordet emancipation har vi fått in det, haha!«

Erik drabbades av en insikt. Könsmaktsordningens inflytande gick djupare än han någonsin hade kunnat föreställa sig, ända ner i själva modersmålet.

»Grammatiken är manlig«, fortsatte mannen. »Vi säger att 'man' gör si eller så. Att 'man' vill det ena eller det andra.«

Erik njöt. Det var genialt, fullständigt genialt.

»Vi kallar döda föremål för han eller hon, beroende på deras egenskaper. Ta klockan till exempel. Vi säger att hon är kvart i nio, att hon är tolv. Klockan är ett föremål man äger, som man bär runt sin handled eller hänger på väggen som utsmyckning eller statussymbol. Den har ingen annan funktion än att vara mannens betjänt, en ständigt tickande, pålitlig tingest. Hon kräver ingen motprestation. Helst ska hon vara vacker.«

Mannen betraktade sin egen klocka, med diskret men blänkande länk. Han smekte den långsamt.

»Förstår du vad jag menar?«

»Ja.«

»Helt annat är det med de saker vi ger manliga epitet. Bilen till exempel. Vi säger att han går riktigt snabbt, att han har många mil kvar. Bilen driver saker framåt, den står för utveckling, styrka ...«

Erik blev osäker. »Brukar man inte kalla bilar för hon?«

»Nej, aldrig.«

»Fast jag tror att jag har hört att man kallar bilen för hon.«

Mannen skakade på huvudet, blundade och andades ut ett långsamt »nej«.

»Hon börjar rosta ihop, hon har sett sina bästa dagar. Jo, jag är säker på att en del pratar om bilen som en hon.«

Mannens ansikte sprack upp i ett leende. »Om du nu måste ha det på det viset bör du lyssna på dig själv. 'Hon är gammal och sliten.' Visst, så fort bilen börjar uppvisa oönskade egenskaper så blir den en hon. Bilen är en man till dess att den behöver lagas. Eller skrotas för den delen. När man är besviken på den, då är den en kvinna. Frailty, thy name is woman!«

»Shakespeare?« sade Erik.

»En man såklart», svarade mannen blixtnabbt.

»Nej, nej, jag menar citatet. Var det Shakespeare?«
Mannen skakade på huvudet. »Facebook.«

Han tittade drömskt upp i taket, kanske på jakt efter ett nytt citat, men inget kom. Istället fortsatte han att undervisa Erik. Det var en lektion som fick många pusselbitar att falla på plats, den bekräftade en känsla Erik alltid hade haft men inte kunnat sätta ord på. Klandervärda egenskaper renderade kvinnliga epitet. Subtilt, men kraftfullt. Det svenska språket var uppbyggt av män för män, i syfte att trycka ner kvinnor, hålla dem borta från viktiga positioner i samhället. Som ordet »man« till exempel, det hade bara en stavelse, det var lätt att uttala, det var smidigt, medan »kvinna« var dubbelt så långt och tog mer tid i anspråk att yttra. Det var krångligt, vilket avskräckte folk från att använda det. Och tvärtom var ordet »kille« längre än ordet »tjej« – i det fallet fick det manliga ordet större utrymme, medan tjejerna fick en undanskymd roll.

På punkt efter punkt upplyste mannen Erik om Könsmaksordningens inflytande. Det var en så hemlig maktstruktur att vanligt folk inte kunde se den. Endast några få riktigt intelligenta genusvetare kunde uttyda vad patriarkatet i lönnedom sysslade med. Det var de som låg bakom den otäcka motrörelse som hade dykt upp – aktivister och akademiker som ville föra in nya

ord i språket, som gjorde maktanalyser och krävde rättvisa, som avslöjade strukturer och normer. Till och med snöröjningen ville de ha jämställd, nu skulle även kvinnor få möjlighet att köra plogbil, ja, hälften av plogbilarna.

»Häromveckan fick vi ett paket hitskickat«, sade mannen. »Fyllt av en massa av våra normer, och en lapp: 'Vi vill inte ha era jävla normer'. Vi vet inte hur de hade fått tag i dem, men vi har identifierat dem som hemmahörande i kontorsmiljö. Ja, det var otvivelaktigt kontorsnormer, så mycket vet vi. Redan att de hade upptäckts är uppseendeväckande, eftersom vi varit noggranna med att dölja dem. Att de dessutom hade fått tag i vår adress och lyckats leverera dem hit, det har gjort mig sömnlös på sistone. Vi hittade inga fingeravtryck, de är tydligen proffs.«

Erik rynkade pannan. »Och det är därför du tror att ni har en läcka?«

»Det finns ingen annan förklaring. Någon här har en dold agenda. Och ditt uppdrag, min vän, är att hitta läckan.«

Erik kände att han rodnade. »Jag? Ska jag hitta läckan? Här?«

»Just här.«

»Hur har ni tänkt att jag ska göra det?«

Mannen höll sin tändare mellan långfingret och tum-

men och snurrade på den med hjälp av pekfingret. Allt som hördes var under en lång stund var hans tunga andetag.

»Vad ...«, Erik harklade sig konstlat, »vad ska jag göra?«

Mannen fortsatte att tiga, men tittade nu på Erik. Tändaren fortsatte att snurra. Till slut sade han:

»Hur långt kan du tänka dig att gå för att upprätthålla Könsmaktsordningen?«

»Hur långt?« sa Erik.

»Ja. Hur långt?« Mannens blick var vädjande. Tändaren stannade mellan hans fingrar, Eriks hjärta också, tycktes det honom. Han fylldes av en stark känsla av samhörighet med mannen.

»Jag är beredd att gå i döden för min övertygelse«, sade han.

Direkt när han hade sagt det, kände han sig yr. Det var en tanke han aldrig ens hade lekt med tidigare, det kändes främmande att tro på något så starkt, men där satt han nu och lovade att vara dem trogen tills döden skilde dem åt. Han hade tagit ett steg ut i det okända, men det kändes bra. Mycket bra.

Mannen såg lättad ut. »Jag visste det, sade han«, »jag visste det.« Han torkade bort en knappt synlig tår med kavajärmen. Den anspänning som byggts upp hade plötsligt punkterats, och de skrockade tillsammans.

»Ska du inte ta en liten en i alla fall?« sade mannen och höll upp sitt whiskyglas.

»Okej, en liten en«, sade Erik.

Mannen hällde upp ett nytt glas och räckte det åt Erik. »För Könsmaktsordningen.«

»För Könsmaktsordningen.«

Efter en liten mun whisky kände sig Erik dock orolig. Det fanns så många frågetecken. Hur skulle han egentligen gå till väga för att hitta förrädaren? Skulle han plötsligt agera spion, han som knappt hade läst en deckare? Hans blick föll på en tavla med ett ornamenterat textstycke:

Du skall alltid sitta med benen brett isär på publika transportmedel, ty det är ett tecken på makt.

Tavlan ingav honom mod. Det var för manssläktet han skulle göra det här, det var för att försvara männens rättigheter. Rätten att ta upp två säten på tunnelbanan, rätten att säga negerboll, att slänga plast i brännbart och att äta jätteräkor från Asien. Rätten att kalla fotboll för fotboll och damfotboll för damfotboll. Det hade alltid varit deras rättigheter, men nu fanns ett överhängande hot om revolution. De hade med en förrädare att göra, en självhatande man som ville utplåna sig själv och ta alla andra män med sig i fallet. Det kunde bli

slutet på Könsmaktsordningen, den världsordning som funnits sedan urminnes tider och som gjorde att blått var blått och rosa var rosa. Vad skulle hända om nihilismen segrade? Anarki. Könsneutrala toaletter. Lika lön för samma jobb. Nej, han skulle hitta förrädaren, om det så kostade honom hans eget liv. Historien skulle ge honom rätt, hylla honom som hjälte. Han skulle få en staty rest över sig, en tavla med hans ansikte skulle kanske pryda just detta rum.

»Hur många är ni på det här kontoret?« frågade Erik.

»Det är det som är problemet«, sade mannen. »Vi är många. Cirka tvåhundra stycken.«

»Har ni några som helst misstankar mot någon?«

Mannen tog fram en nyckel ur bröstfickan, stegade fram till en chiffonjé, låste upp den och tog ut några svartvita foton ihopsatta med ett gem ur en låda. Han tog bort gemet och spred ut bilderna på bordet framför sig. De föreställde män.

»De här tre är tänkbara. Märk väl, jag utesluter inte att förrädaren finns utanför den här gruppen. Min förundersökning är ytterst översiktlig«, sade mannen. Han pekade på ett av fotona. »Bo Eriksson. En lurig en. Alltid otroligt positiv till allt vi gör. Alltid vänlig och tillmötesgående. Väldigt entusiastisk. Men det är något som inte stämmer ...«

»Har du något särskilt på honom?« sade Erik.

»Han har inte visat upp några rosa tendenser. Tvärtom. Och det är just det ... alltsedan vi började ana en konspiration har han blivit ännu mer manlig. Han kommer och dunkar mig i ryggen, pratar hockey ... Det är en förändring i hans personlighet. Han har också blivit mycket mer uttalat föraktfull mot Fienden. Pratar mycket om 'vi män'. Allt han säger är bra och rätt, men det är inte riktigt likt honom. Är det något han försöker kompensera för, skyla över?«

»Får jag?« frågade Erik och tog upp fotografiet. »Bo Eriksson«, sade han och studerade det svartvita ansiktet. »Är det något annat som är annorlunda med honom? Kostvanor? Klädstil?«

Mannen skakade på huvudet. »Ingenting. Han är bara mer positiv, arbetar hårdare för vår sak.«

»Inget fel med det«, sade Erik.

»Nej, det är ju inte det. Men är det äkta?« Mannen torkade sin fuktiga panna. »Man blir paranoid av det här, ska jag säga dig.«

»Ja.«

»Prata med honom. Lär känna honom. Du är den nye, oerfarne. Den naive. Du kan ställa frågor som inte jag kan ställa, som ingen av oss andra kan ställa. Har han gjort några nya bekantskaper på sistone? Umgås med honom på fritiden! Kan du komma åt hans privata dator vore det fantastiskt. Läser han kanske DN Kultur

i smyg? Stryker han sin egen tvätt?«

»Jag ska göra vad jag kan.«

Erik tittade in i Bo Erikssons tvådimensionella ögon. Var det en förrädares blick? Det var omöjligt att säga. Mannen pekade på nästa fotografi.

»Greger Malm. Har varit vår bäste infiltratör under lång tid. Han hängde med rödstrumporna redan på sextioalet och har gett oss en ovärderlig inblick i Fien-dens strategier. I deras ögon är han en enorm resurs i kampen för jämställdhet. Han har fått bryta mot sina mansprinciper fler än en gång, kan jag säga. För ett högre ändamål, givetvis.« Mannen strök sig över kinden. »Kan han ha omvänts? Kan de ha kommit på honom och hjärntvättat honom? Eller har alla år i den miljön påverkat honom så till den grad att han frivilligt överlämnat sig?«

Erik bedömde att mannen på fotot var över sjuttio år gammal. Han log vänligt och manligt. Det var svårt att föreställa sig någon illvilja hos honom, men ingen kunde veta vad som dolde sig under ytan. Erik bet sig i underläppen.

»Och så den tredje. Kjell ...«

Mer hann mannen inte säga. Dörren slets upp och in dundrade en tanig, uppjagad man med glasögon.

»Chefen!« ropade han, med andan i halsen.

Mannen blev upprörd. »Åberg! Är du från vettet?«

skrek han.

»Vi har hittat honom, chefen«, sade Åberg, halvt skrämmd och halvt triumferande.

»Ut!« ropade mannen och visade med handen att han var upptagen med Erik.

»Men du måste komma. Vi har honom!«

»Ni har honom?« sade mannen.

Åberg nickade. »Vi hittade bilder! Han hade dem i rockfickan. Foton! Alla bara sprang. De var överallt. Sedan ringde hans telefon. Och det var någon från den där Uppsalagruppen. Och så ...«

»Vänta, vänta, vänta! Du svamlar! Vem pratar vi om?«

»Det var Yngve. Yngve är läckan!«

Mannen kippade efter andan. Han ställde sig upp men grep tag i bordet när han höll på att tappa balansen. Erik trodde att han skulle få ett astmatiskt anfall.

»Yngve«, flämtade han. »Inte Yngve! Nej, nej, nej!« Han greppade sitt tomma whiskyglas och kastade det med all kraft i väggen. Det gick sönder. Erik åsåg spánt hur mannen satte sig ner igen. Blicken i bordet, händerna knäppta.

»Var är han nu?« sade mannen.

»Han är i förhørsrummet. Han har erkänt. Visar ingen ånger. Han har till och med smädat Könsmaktsordningen.«

Mannen nickade sorgset. »Yngve, alltså. Hade du någongsin trott ...?«

Åberg skakade på huvudet. »Jag beklagar, herrn.«

Eriks första reaktion var upprymdhet. De hade fångat Judas, han hade erkänt, det skulle få enorma konsekvenser för Könsmaktsordningens fortsatta kamp. Fienden hade lidit en stor förlust, spelplanen hade i ett ögonblick förändrats, maktbalansen skulle återställas. Det var goda nyheter. Han ville ställa sig upp och krama om både mannen och Åberg – en manlig, öppen kram – men de verkade inte ta någon notis om honom. Mannen tittade alltjämt på Åberg. Hans sorg hade snabbt övergått i beslutsamhet.

»Jag ska ta hand om detta«, sade han och log, samtidigt som ögonen vittnade om hans vrede.

»Vad ska ni göra med honom?« frågade Erik.

Mannen vände sig om. »Har du några förslag?«

»Säga upp honom?« sade Erik.

Mannen och Åberg tittade på varandra och skrattade.

»Åh, det kommer nog inte att bli nödvändigt«, sade mannen.

Erik kände ett växande obehag i bröstet. »Vad ska ni göra?«

Mannen svarade inte. Istället bad han Åberg att hämta vakterna.

Åberg sprang iväg medan Erik och mannen satt kvar.

Mannen blundade, Erik vågade inte säga något. Efter ett par minuter kom Åberg tillbaka med de vakter som hade eskorterat Erik in i rummet.

»De kommer att hjälpa dig ut«, sade mannen.

»Nu?» sade Erik. »Vi är ju inte färdiga! Vi har inte bestämt några detaljer, när jag börjar, ingenting.«

»Vi klarar oss själva nu. Tack för din tid«, sade mannen.

De båda vakterna tog försiktigt tag i Eriks armar. Han reste sig upp.

»Så jag behövs inte nu helt plötsligt? Jag svor att dö för er!«

Mannen var redan till hälften ute ur rummet. Han ryckte på axlarna, följde med Åberg ut och försvann.